

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 136.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789550992/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

har forsvaret mig; – men han skal heller aldrig fortryde det; jeg skal aldrig glemme, at han er en fornem Herre og jeg –

Hun fuldendte ikke men skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Men for Pokker, Pigebarn, udbrod Capitainen, troer Du da, at en brav Karl som Vilhelm, regner Din ulykkelige Barndom som en Forbrydelse?

Det har han for ofte viist mig, at han ikke gjør, svarede Augusta sagtmodig; men lad os ikke tale derom. Mig er det nok, at han sagde det til de fornemme Damer, jeg glemmer aldrig hans Ord; men heller aldrig at jeg ikke er hans Forlovede.

Ikke er? foer Felix op, hør Augusta, jeg har kjendt Vilhelm i mange Aar, og aldrig har han sagt et alvorligt Ord, uden han i eet og alt har staaet derved. Kom, Capitain, lad os drikke de Forlovedes Skaal.

Det er rigtigt, sagde Capitainen; der, tag et Glas og klink med os. Du skal, vedblev han og tvang den grædende Pige et Glas i Haanden. De klinkede og drak. Augustas Taarer randt i hendes Glas; Capitainen tog hendes Haand og sagde:

Troer Du, min Tøs, at en gammel Karl, som jeg, driver Abespil med de Ting, som vort Lands Sæder og Skikke ansee for hellige? – Tør Dine Øine, og gaae hen til Vilhelms Seng, hvor Din Plads bør være saa længe han ligger for Anker, og hvor jeg ogsaa veed Du helst vil være. Men vær ved godt Mod; thi jeg giver Dig mit Ord, at et nyt Liv er nu begyndt for Dig, og Du vil finde dem, der ville gjøre Dig det ligesaa lykkeligt som det tidligere ikke har været det.

Han trykkede et Kys paa hendes Pande og læste i hendes Øine, at hun fattede Tillid til hans Ord, og det var med et lettet Sind og et fortroingsfuldt Haab til Fremtiden, at hun satte sig ved den Saaredes Leie. Capitainen og Felix gik, og en halv Time forløb uden anden Afbrydelse af den Stilhed, der herskede i Værelset end Vilhelms regelmæssige Aandedræt, der forkyndte at han laae i en rolig Søvn, og Uhrets Dikken, der lod høre hvor stille der var. Da lod lette Skridt paa Trappen, og en sagte Banken paa Døren ud til Gangen. Augusta skyndte sig at lukke op, og saae til sin lige store Forundring som Glæde Emilie St. Clair.

Nogle faa Ord forklarede tilstrækkeligt Grunden til hendes Besøg, og Augusta ilte med at forsikre hende, at Vilhelm var uden Fare, og at Capitainen vist snart kom igjen. Emilie, der vilde vente paa ham, tog Plads, idet hun bad Augusta at sætte sig ved hendes Side; og stille